

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Euagrio Diacono. 251.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Psalms.

appelletur, ac lumen inaccessum sit, super occasum tamen ascenderit. Respondeo: Oriens vocatur diuinitas ortus expers, quæ sempiternum lumen est. Ascensus autem super occasum, est humanæ paupertatis communio ac societas: quæ occasus est, ac nocti similis, si cum superno splendore comparetur. Incomparabiles enim hæc duæ res erant priusquam eas artifex in seipso copulasset.

Epiceto. 249.

Prolapsionis ac ruine calicem, atque iracundiæ poculū supplicij causa Deus peccantibus comminatur, ut eos ad meliorem frugem conuertat: nunc videlicet Babylo-nijs, nunc Assyrijs eos tradens. Quæ quidem ab Hebræjs epota, eos quidem temulentos reddidit: meliorem autem vita non donauit. At verò Christus, exhausto vno in cruce poculo, & amaritudinem sanauit, & voluptatem inuexit.

Eusebio Episcopo. 250.

Ingratus noster atque improbus animus omnia Dei beneficia indignè suscepit. Spiritum sanctum accepimus: ac turpibus actionibus ipsum propulimus. Miraculorum donum consecuti sumus: ac perfidia nostra & incredulitate illud reiecimus. Doctrinam ac sapientiam is, qui huiusmodi munerum author est, nobis inspirauit, ac per impietates, & sacrilegas doctrinas, eas submouimus. Cæleste sacerdotium fidei nostræ commissum est: ac per lubricum & periculofum iudicium, illud corrupimus. Ille per vim episcopatum accepit: & genere suo rerum statum onerat. Ille dispensatorem agit: & famulorum gregibus altare obturbat. Hic ad illius familiaritatem se adiunxit: & pauperum bona interuertit. Ille huic fauet: & spadones atque effæminatatos atque abiecta mæcipia in templum infert. Papæ, quot maculis diuinum Sacrarium contaminatur?

Euagrio Diacono. 251.

Ludibrij vestis de terreno omni impe-

φῶς ὑπάρχει ἀπορροή, πῶς ἔπι δυσ-
μῆς ἔπιβέβηκεν. ἀνατολή αὐτῶ ὄνο-
μα, ἢ ἀναρχος θεότης, ἢ φῶς ὄσα ἀί-
διον. ἢ δὲ ἔπι δυσμῆς ἔπιβασίς, ἢ κοι-
νανία τῆς ἀνθρωπίνης πτωχείας, δύ-
σις ὄσα, καὶ νυκτὶ ἐοικῆσα, ἐισυγκεί-
νοιτο τῇ ἀνω λαμπερότητι. ἀσύγκει-
τα γὰρ ὑπῆρχε τὰ ἀράγματα τῶν
ἢ ἐνώσθ αὐτῶ ἐν αὐτῶ ὁ τεχνίτης.

Επικτήτω. σμδ.

Ποτήριον πλάσεως, καὶ κόνδυ θυμοῦ,
πικρίας τοῖς παισὶν ἀπειλεῖ ὁ θεὸς
εἰς δόρθωσιν, ποτὲ μὲν Βαβυλωνίοις,
ποτὲ δὲ Ασσυρίοις ἐγγχειλῶν. ἄσφ
ἐκποθέντα ὑπὸ ἐβραίων, αὐτοὺς μὲν
ἀπεμύθησε, βελτίονος δὲ ζωῆς οὐκ ἠ-
ξίωσεν. ἐν δὲ χειρὸς ἔπι ξύλα ποτή-
ριον πῶν, καὶ πικρίαν ἰάτρως, καὶ
εὐφροσύνην ἐπήγαγεν.

Εὐσεβίῳ ἔπισκόπῳ. σν.

Ἡ ἀράξις ἡμῶν καὶ φάλη ἀφ-
ησις, πᾶσαι θεοῦ δωρεᾶν ἀναξίως ἐ-
δέξατο. πνεῦμα εἰλήφαιμι ἄγιον, καὶ
ἀράξις αὐτὸ φάλας ἀθήσα μὲν.
θαυμάτων ἐδέξαμεθα χέρισμα, καὶ
ἀπίστως αὐτὸ παρασάμεθα. διδα-
σχάλα καὶ σοφίαν ὁ δοτὴρ τῶν ποιῶ-
των ἐπέπνευσε, καὶ ἐλασφημίας αὐ-
τὰς ἀπωσάμεθα. ἱερωσύνην τῶν ἑρά-
νιον ἔπιτεύθημεν, καὶ χριστὸν αὐτῶ
σφαλερᾶ διαφθείραμεν. ὁ δὲ εἶνα ἐλα-
βε βίαιως ἔπισκοπὴν, καὶ γένοι φορτί-
ζει τὰ ἀράγματα. ὁ δὲ εἶνα οἰκονομεῖ,
καὶ οἰκέτης ὄχλῳ τὸ θυσιαστήριον. οὐ-
τος ἐκείνῳ ἀκείαται, καὶ τὰ πτωχικὰ
σφετερίζεται. ἐκείνος τῆς εὐνοῆς,
καὶ ἐκπομίας καὶ ἡλυδρίας ἀνδράπο-
δα εὐάνα ἐπεσφείρει τοῖς ἀνακτόροις.
βαβαῖ, πῶσας κηλίσαι τὸ θεῖον χεῖ-
νετα βῆμα!

Εὐαγγέλιῳ ἀφελόνῳ. σνα.

Ἡ χλαῖνα τῆς χλευῆς τῶν ἔπι-
γειον

γειον πᾶσαν ἀρχὴν πώγωνιον ἔσαν ἐ-
 ρεάμβευσεν, ἀλλὰ τῷ κυρίῳ ἀπει-
 φθείσα, τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἔρρωμένον ἐκ τῆ-
 σατο, εἰς ἀλφειῶν περικύβητα
 κράτος ἔφερετε γὰρ αὐτίκω καὶ μόνον
 ἀλαιδίην χριστοῦ καὶ κράσασθον γενομέ-
 νην αὐτῶ, ἀσφαλὴ καὶ βεβαίαν γενέσθω.

Ἀλφειῶν πρεσβυτέρω. σνβ.

Ἡ τῆς ἀγίων ὁδὸς ἐν τῷ ναῷ κρυ-
 πτομένη, καὶ καταπέτασματι διειορ-
 γμένη, μὴ πῶ δεδούλωτο τὸν ἀγιασμόν ὑ-
 πεκδέκνυ τῆ τῆς κυρίας ἡμῶν φυλατ-
 τόμενον παρὰ σία. ἡ ἰκὴ ἀλφειῶν τὸ
 καταπέτασμα, καὶ γυμνάσις τοῖς ἐθνε-
 σι τὰ τῆς ἀγίων ἀπόρητα, κεκαλυμ-
 μένα Ἰσραήλ ὡς ἀγνώστον, ὠδοποίη-
 σεν ἡμῖν πρὸς τὴν αἰῶν συγγένειαν.

Τῷ αὐτῷ. σνγ.

Δειμέως ζητεῖς τὰ νοήματα. καὶ
 τίς σοι ἀρκέσει ἀμέλγησι, εἰ μὴ θεὸς
 παρὰ σοὶ λόγον καὶ πόνον τῷ σκοπῷ
 σου σωτηρέσθωτα. αἱ πέτραι ἐν τῷ πά-
 θει τῷ κυριακῷ διεθρύβησαν, καὶ τὰ
 μνήματα πρὸς μεθορίας σωματίων
 ἐξόμαζον, τῆς ὀπιγείων καὶ ὑπο-
 γείων δεσπότιον σημάζοντα τὸν ἡλξ-
 μενον.

Τῷ αὐτῷ. σνδ.

Τίνος χάριν, ἔφης, τὰ ἀψυχα ἔμα-
 φίζετο; τῆς Ἰσραήλων. φημί, κατηγο-
 ρουῦντα ἡλιθιότητος. ὅτι τὰ μὲν φόβω
 σωτηρέζετο, αὐτοὶ δὲ εἰς λίθων φύσιν
 μετατρέποντο, καὶ πρὸς φόβον ἀνάσθη-
 τοι, καὶ πρὸς εὐεργεσίαν ὄντες ἀχά-
 ρειστοι.

Τῷ αὐτῷ. σνε.

Οἱ δύο ληστὰς τοὺς δύο ὑπέβραφον
 λαούς. ὁ μὲν μέγιστος τελευτῆς τὸ ἀγνώ-
 μων ἐνδείξάμενος, καὶ ὁ δὲ τὴν ἐχάτιον

rio ac principatu, tanquam ludicro, trium-
 phavit: verum Domino imposita, robur
 ac vires contraxit, atque ad imperium à
 successione immune progressa est. Con-
 ueniebat enim eam, cum vel Christum
 duntaxat contigisset, atque ipsius simbria
 extitisset, firmam ac stabilem effici.

Alphio Presbytero. 252.

Iter ad sancta, quod in templo occul-
 tabatur, ac velo intercipiebatur, illud sub-
 indicabat, sanctificationem nondum da-
 tam esse, ut quæ ad Domini nostri aduen-
 tum ac presentiam seruaretur: quo scili-
 cet tempore, cum velum infregisset, ac
 sanctioris adyti arcana, quæ Iudæis, ut
 ingrati animi nota laborantibus, operata
 fuerant, Gentilibus patefecisset, ad caele-
 stem cognationem nobis iter muniuit.

Eidem. 253.

Acriter scripturæ sensus queris: & quis
 mulgenti tibi sufficiet, nisi Deus sermo-
 nem ac nervos intentioni tuæ pares præ-
 beat? Quod petrae in Dominica passione
 perruptæ sunt, & monumenta ad corpo-
 rum migrationem contremuerunt, hinc
 illud significabatur, cum qui clavis confi-
 gebatur, & terrenorum & subterraneorum
 Dominum esse.

Eidem. 254.

Quam ob causam, inquis, eo quæ ani-
 ma carebant, cædebantur? Nimirum ut
 Iudæorum stoliditatem ac væcordiam ac-
 cusarent: quod cum ea metu frangeren-
 tur, hi contra in lapidum naturam migra-
 bant, atque & ad illatum terrorem stupidi,
 & ad beneficium ingrati erant.

Eidem. 255.

Duo latrones duos populos adumbra-
 bant: Ille, ut qui ad extremum vsque spi-
 ritum improbitatem animique peruerfita-
Ibidem.